

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 210/2541

พนักงานอัยการ จังหวัด สุโขทัย โจทก์ นาง กล อบ แก้ว วิลัย หรือเหตุเถื่อน จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 283, ป.อ. มาตรา 318

ย่อ / หลักกฎหมาย

การที่จำเลยหลอกลวงผู้เสียหายว่าจะพาผู้เสียหายไปทำงานในร้านอาหารแต่กลับพาไปขายให้แก่ บ. เพื่อให้ค่าประเวณีจะนับว่าผู้เสียหายเต็มใจไปด้วยไม่ได้เพราะผู้เสียหายไม่ได้เต็มใจไป คำประเวณีมาแต่ต้น แต่ไปกับจำเลยเพราะจำเลยหลอกลวงว่าจะพาไปทำงานที่ร้านขายอาหาร ของน้องสาวจำเลยและการที่จำเลยหลอกลวงผู้เสียหายแล้วพาผู้เสียหายไปขายให้แก่บ. เพื่อให้ ค่าประเวณี ก็เป็นที่เห็นได้ว่า จำเลยมีเจตนาที่จะล่อผู้เสียหายไปเพื่อการอนาจารและเพื่อ สำเร็จความใคร่ของผู้อื่น โดยใช้อุบายหลอกลวงผู้เสียหาย จำเลยจึงมีความผิดตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 283 วรรคสอง และมาตรา 318 วรรคสาม

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องและแก้ไขคำฟ้อง ขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 283 วรรคสอง, 318 วรรคสาม จำเลยให้การปฏิเสธ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตาม ประมวลกฎหมายอาญามาตรา 283 วรรคสอง, 318 วรรคสาม การกระทำของจำเลยเป็น ความผิดหลายกรรมต่างกันให้เรียงกระทงลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐาน เป็นธุระจัดหาล่อไปหรือชักพาไปเพื่อการอนาจารซึ่งหญิงอายุยังไม่เกินสิบแปดปีจำคุก 10 ปี ฐาน พรากผู้เยาว์อายุกว่าสิบห้าปีแต่ยังไม่เกินสิบแปดปีเพื่อหากำไรและเพื่ออนาจารจำคุก 8 ปี รวมจำคุก 18 ปี จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิพากษายืน จำเลยฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "พิเคราะห์แล้ว มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาจำเลยว่าจำเลยกระทำผิดตามฟ้องหรือไม่ โจทก์มี นางสาวคำหล้า กลิ่นสุคนธ์ ผู้เสียหายเบิกความเป็นพยานว่าจำเลยชักชวนให้ไปทำงานเป็น เด็กเสิร์ฟในร้านอาหารของน้องสาวจำเลยที่จังหวัดราชบุรี มีรายได้ดี และยังมีเงินพิเศษหรือค่าทิป อีกด้วย เมื่อผู้เสียหายไปด้วย จำเลยได้พาไปบ้านน้องสาวจำเลย ซึ่งไม่ได้ประกอบอาชีพเป็น ร้านอาหาร หลังจากนั้นจำเลยกับน้องสาวจำเลยพาไปบ้านนายบุญยงค์ซึ่งมีผู้หญิงอยู่ในบ้าน ประมาณ 10 คน ต่อมาดี 4 ถึง 5 วัน นายบุญยงค์ให้ผู้เสียหายไปคำประเวณีโดยบอกว่าจำเลยได้พา ผู้เสียหายมาขายให้แก่บุญยงค์แล้ว ผู้เสียหายไม่ได้พูดอะไรเพราะกลัวนายบุญยงค์ หลังจากนั้นมีคนขับรถมารับส่งไปรับแขกทุกวัน โดยแขกจะให้เงินไว้กับนายบุญยงค์ และโจทก์มี นางดวงดาว แสงนุมน้ำผู้เสียหายเบิกความสนับสนุน ร้อยตำรวจเอกสุพจน์ มีฉาเบิกความเป็น พยานโจทก์ว่า ขึ้นสอบสวนจำเลยให้การตามบันทึกคำให้การเอกสารหมาย ป.จ.2 จำเลยเบิกความ ว่า ผู้เสียหายขอให้ทำงานให้ทำที่จังหวัดราชบุรี จำเลยจึงพาไปที่บ้านนางยุภาและเบิกความตอบ โจทก์ถามค้านว่า ให้การขึ้นสอบสวนโดยไม่สมัครใจส่วนรายละเอียดเกี่ยวกับประวัติส่วนตัวใน เอกสารหมาย ป.จ.2 นั้นถูกต้อง เห็นว่า จำเลยเบิกความรับว่าเป็นผู้พาผู้เสียหายไปจังหวัดราชบุรี จึงเชื่อสมกับคำเบิกความของพยานโจทก์ จำเลยเองก็รับว่ารายละเอียดเกี่ยวกับประวัติส่วนตัว ถูกต้อง ประกอบกับร้อยตำรวจเอกสุพจน์พยานโจทก์เป็นเจ้าพนักงานซึ่งปฏิบัติการตามหน้าที่ ไม่มี สาเหตุกับจำเลยมาก่อน น่าเชื่อว่าจดบันทึกคำให้การขึ้นสอบสวนเอกสารหมาย ป.จ.2 ไปตามที่

จำเลยให้การ ซึ่งบันทึกคำให้การดังกล่าวก็สอดคล้องกับคำเบิกความของพยานโจทก์ พยานโจทก์ จึงมีน้ำหนักน่าเชื่อถือ ข้อเท็จจริงฟังได้ว่า จำเลยได้ชักชวนผู้เสียหายไปโดยหลอกลวงว่าจะพาไปทำงานที่ร้านอาหารของน้องสาวจำเลยแล้วพาไปขายให้แก่นายบุญยงค์เพื่อค่าประเวณี ส่วนที่ จำเลยฎีกาว่าผู้เสียหายเต็มใจไปด้วยและจำเลยไม่ได้มีเจตนาจะหลอกลวงผู้เสียหายนั้น เห็นว่า การที่ จำเลยหลอกลวงผู้เสียหายว่าจะพาผู้เสียหายไปทำงานในร้านอาหารแต่กลับพาไปขายให้แก่ นายบุญยงค์เพื่อให้ค่าประเวณี จะนับว่าผู้เสียหายเต็มใจไปด้วยไม่ได้ เพราะผู้เสียหายไม่ได้เต็มใจไป ค่าประเวณีมาแต่ต้นแต่ไปกับจำเลยเพราะจำเลยหลอกลวงว่าจะพาไปทำงานที่ร้านขายอาหารของ น้องสาวจำเลยและการที่จำเลยหลอกลวงผู้เสียหายแล้วพาผู้เสียหายไปขายให้แก่ นายบุญยงค์ เพื่อให้ค่าประเวณีก็เป็น ที่เห็นได้ว่าจำเลยมีเจตนาที่จะล่อผู้เสียหายไปเพื่อการอนาจารและเพื่อ สำเร็จความใคร่ของผู้อื่น โดยใช้อุบายหลอกลวงผู้เสียหาย จำเลยจึงต้องมีความผิดตามที่ศาลล่าง ทั้งสองวินิจฉัยฎีกาจำเลยฟังไม่ขึ้น" พิพากษายืน

องค์คณะ

สถิตย์ ไพเราะ · ม.ล.เฉลิมชัย เกษมสันต์ · จุมพล ณ สงขลา

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/210/2541>